Pest 4/6 1856.

Édes Janim!

Kinek panaszkodjék majd a sebhedt szív,
mint annak a ki őt megérti, s fájdal-
mát vele együtt érzi. Te mind a negyen
testvérek az, kit mi ma délután 4 óra-
kor örökre elvesztettünk; mert Domokos
nincs többé az élők között. Hétfőn estve
óta nem költ fel, és már szerdán reggel
borzasztó szenvedések közt találtam, – már
csak ritkán ismért –, keze és vizellete
többnyire alá ment; a mit pedig ma
reggeli 2 órától estveli 4ig szenvedett
az kibeszélhetetlen, pedig ma többet ment,
mint más kor. Előtte még nekem mon-
dá, hogy hajóljak hozzá, s keblére ölel-
ve vett tőlem egy hosszas búcsút, azu-
tán anyjával tevé ezt, néhány könnycsep-
pet hullatva nagy szemeiből; apjával,
Lajossal és Nánival talán nem volt már
ereje ezt tenni, de körülötte állottak e-
zek is. E' napot soha el nem feledem. –
Kálmán csak hétnap estvére utazott Pes-
ről, s László nejével együtt Barádon
van. – Hallom, hogy haza érkezte óta
is akar valami költeményt írni; de az
alkalmasint nem sikerül, mert könyvé-
ben most is az az utolsó, mellyet te
már Pesten láttál, s mellyet ide írok,
hogy ha jónak látod, küld meg a vasár-
napi

napi ujságba és a' Pesti naplóban. Ezt
még a' Nikusan irá.

63. <u>Feljajdulás (: Febr. 29. 1856 :)</u>

Azon éjen ifjú napjaimnak,
Dült egyelim kis éltese,
Sápadt bengség! még nem ingat
Jajom? siség kiseri-e te?

Mint márvány hölgy kövig penélylyel
Az ifjú eljegyzett vala,
Hive lött s köre minden éjjel
Lön a' kéjnek választfala.

Te is, nyujtván ki én epedve
Bár milly örömre is karom
Ott termettl, és fagyos ölödbe
Vet egy kegyetlen hatalom.

Elhagytam mindent, hont, családot,
Kit szerettem, s ki szeretett,
Nem tudva, ~~hogy~~ ki mennyi látom,
Láthat-e fiúra jönni meg.

Kerestem a' nap tüz sugarát
Dél és keletnek fövenyén
Tűrve érte bánat drága árát
Ezt, elhagyott jövevény.

Az éjek közön beszag voltam,
A' <u>hengzet</u> köre idegen
Támaszért bárhova fordultam,
Elfordult minden hidegen.

Egy

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Egy szép vidék, vagy óriás rom
– Igaz – sokszor gyönyört adott
Lelkemnek; s [illegible],
Felöl álomba ringatott.

Rövid álom, mellyből ímeszen
Csak könnyel lássam a' követ
S a' legszebb helyen is kinyersem
Hogy benne senki sem szeret.

Már most megszűnt; – szárnyalnövel
Lábamra, alig vánhatok,
S ifjú forgásain az időnek
Megnyugodni alig tudok.

De szerelem is megtér velem
S a' visszatálás örömein
Feltámad – már előre félem –
Mint vérfelhő nyári kürepén.

De jó! Kínoz undok percig se!
Lelkem rajtad gyönyörrel ül
Otthonn; csak ne legyek elcsüggve,
Ne legyek többé egyedül.

Most már inkább megértni az a' kö„
zönség; – terébe adhatod a' magyarázat„
tot. Szegény ifjú! ő teljes harmadfél
évig szenvedett.
Isten őrizzen benneteket illy csapástól.
Kedves nődet, gyermekeidet, s magadat
ölelve maradok

barátod
Puvai Jánosod

A' Szilágyi új levelét vettem,
de erről majd máskor.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA